

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **Z. R.**

skazanego z art. 230 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lutego 2024 r.,

na posiedzeniu bez udziału stron,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 maja 2023 r.,

sygn. IX Ka 3/23, zmieniającego wyrok

Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 4 marca 2022 r.,

sygn. akt IV K 523/19,

postanowił

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanego Z. R. obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 maja 2023 r., sygn. IX Ka 3/23, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 4 marca 2022 r., sygn. akt IV K 523/19. Podniósł, że za uwzględnieniem wniosku przemawia ranga i charakter postawionych w kasacji zarzutów wskazujących już przy wstępnej ocenie na ich oczywistą trafność, a przez to skuteczność. Zdaniem obrońcy: „Waga i znaczenie

uchybień, jakie zaistniały w obu wydanych w sprawie wyrokach pozwala na twierdzenie, że w istotny sposób przyczyniły się one do nieuzasadnionego przypisania skazanemu odpowiedzialności za przestępstwa. Jeśli zaś Z. R. jest niewinny, co w wyniku prawidłowo rozpoznanej sprawy może być stwierdzone, wykonanie orzeczenie spowoduje oczywistą krzywdę skazanemu.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Od dawna przyjmuje się w judykaturze, że korzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skazanego argumentacja nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej wadliwości kwestionowanego wyroku Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji, respektując wyrażoną w art. 9 § 1 i 2 k.k.w. zasadę bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 532 § 1 k.p.k. a contrario).

[J.J.]

[ał]